

Anne Knutsdotter

Tekst: C. P. Riis

Norsk folketone

Eg hei - ter An - ne Knuts - dot - ter, Ka - ri er mi mor, og Truls han er min
bror; vi bur op - på ein plass, der som in - gen skul - le tru at
no - kon kun - ne bu. Og plas - sen hei - ter U - ren, Lu - ren, Him - mel -
tu - ren, Stein - røys, Stein - røys, Svelt - i - hel!

2. vers:

Ja, plassen ligg så høgt, høgt oppe i ei ur
tett under bergemur;
og det er ikkje meir enn at vi på simpel vis
kan fø to kyr og ein gris!
Og kyrne heiter Dagros, Fagros, gamle Fagros,
grisen heiter Giss, Giss, Giss.

3. vers:

Og heile dalen ser vi der oppe hjå oss godt,
men all ting er så smått,
for folka der er slett ikkje større enn som så -
der nede vi kan sjå.
Og plassen heiter Uren, Luren, Himmelturen,
Steinrøys, Steinrøys, Sveltihel!

4. vers:

Om sumar'n er det moro å gå og sanke bær
i munn og neverkopp;
på stovetaket veks det to unge heggekjerr,
som geita eter opp.
Og geita heiter Snøgga, Stygga, Lurverygga,
høna heiter Tipp, Tipp, Tipp.

5. vers:

Og vinteren kan jamt ikkje vera oss for god
med frost og fokk og snjo.
Då kan det ofte over dei fjorten dagar gå
som vi ikkje folk får sjå.
Og plassen heiter Uren, Luren, Himmelturen,
Steinrøys, Steinrøys, Sveltihel!

6. vers:

Og far min han er kramkar, han strevar trottug nok
og fer så vidt omkring;
ho mor ho steller huset, eg spinner på min rokk,
men han Truls gjer ingenting.
Og plassen heiter Uren, Luren, Himmelturen,
Steinrøys, Steinrøys, Sveltihel!